

— Vă dați seama? Nu are leafă și face exact același lucru!

A. Poch

URZICA

21

Microsiame SATIRICE

MOARTEA TIGRULUI

Îmbolnăvindu-se, tigrul ar fi fost salvat, dacă vreuna dintre căprioare — surori de caritate în spitalul în care era internat — ar fi avut curajul să-i ia temperatura!

AMINTIRE

Oricât a încercat să-și găsească iubita la mare n-a reușit din pricina simpiă că făcând plajă, nu mai purta rochia cumpărată de el.

GREȘALĂ

— N-ai procedat bine, îi spuse vânătorului ciinele. L-ai ucis tocmai pe iepurele cu care convenisem să-i aducă în țeava puștii tale pe toți ceilalți iepuri din pădure.

CONSERVE

Și-a pus, pentru iarnă, castraveți și conopidă, ardei și pătlăgele, s-a gândit însă și la flori; iarna, precum se știe, și florile îngheață.

Dar n-a avut cui să i le dea.

Oh, mintea de pe urmă! N-ar fi fost mai bine să-și fi pus la murat și sentimentele?

DEOSEBIRE

În cele două spinzurători atirneau doi spinzurați, patronul și slujbașul, dar nici după moarte nu puteau fi egali fiindcă unul se spinzurase singur, iar celălalt fusese spinzurat.

REUȘITĂ

L-am găsit după mulți ani stînd în același chip în foto-

liu, cu gîndul dus la planurile de altădată. Într-o asemenea stare mă așteptasem să-i văd fața ștearsă, de om îndurerat. Dar el suridea cu toată gura:

— Știi că-n vremea asta n-am făcut absolut nimic?

DE PRETUTINDENI

În Austria, ne informează un reporter, într-o mică localitate, Sass, există o moară care macină neînterupt de peste 700 de ani!

Ar fi foarte interesant, cred, de luat un interviu primului morar.

CAUZĂ

După cum s-a anunțat recent, aparatul de ras a fost inventat de Gillette în 1896.

Prea mulți ani ca bărboșii să-și mai poată aminti de el.

Justificarea

Găsesc liniștitor și chiar plăcut
Să mi se-arate ce am de făcut:
— «Asta se poate, asta nu se poate!»
Cîtă dovadă de luciditate
E în această normă socială
Ce te scutește de-orice îndoială!
(Acolo unde-i lege nu-i tocmeală).
După cît știu, pînă și-n paradis
Era cîteceva strict interzis.
Deci între «bine» și între «interdict»
Nu vād cum poate exista conflict.
Eu care-am viețuit, pînă mai ieri,
Printre maimuțe, crabii și palmieri
Și printre papagali multicolori
În cea mai mare parte vorbitori,
Cu care disecam cîte-o părere
Din diferite puncte de vedere,
Cu cea mai primitivă inocență,
Străin complet de orice reticență;
Eu care-am fost în insula mea domn
Și mă culcam atunci cînd mi-era somn
Și nu mîncam exoticele poame
Decît numai atunci cînd mi-era foame,
Indiferent la orele de masă,
Așa cum nu pot fi la mine-acasă,
Eu, care, fără calendar și date,
Am fost fărîmă de eternitate,
M-am săturat de-atîta libertate
Și, neștiind cam ce să fac cu ea,
M-am reintors recent în țara mea
Perfect lucid, din propria mea voie.

Naufragiatul Robinson Crusoe

Telefon

Am telefon!... Îngerul meu nu știe
Va fi o surpriză super argo diabolică
sau cam așa ceva!

Ah! Centrală nouă! Ah! Telefon
de culoare albastră! E drept că
seamănă cu o cratiță de fier
laptele, dar asta n-are nici o importanță.

Ridic receptorul. Nu-mi vine
tonul, dar în schimb, fără să formez
nici un număr, sună ocupat.

În sfîrșit! A venit tonul. Formez
numărul dragostei mele, dar tonul
continuă. Închid. Deschid. Închid.
Deschid.

De la capătul firului îmi răspunde
o voce: Aloo!

— Ce doriți? întreb eu.

— Ce doriți? îmi răspunde vocea.

— Eu nu doresc nimic! urlu eu.

Și închid.

Ridic receptorul și îmi vine tonul.
Grozav! Formez numărul și, fremătînd
de nerăbdare, o aud cum ridică
receptorul. Nu mă pot stăpîni și strig
din tot sufletul: Iubito! Tu ești?

O voce de bărbat, care fumează
de treizeci de ani pipă, îmi răspunde:

— Ce iubită, bă? De cînd e Mița
iubită matală?

V. Crăiță-Mîndră

— Sînteți angajată: aveți un
scris deosebit de elegant!

SELECȚIUNI DIN ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Aveam pe vremuri politicieni și n-aveam bărbați de stat: aveam naționaliști și n-aveam patrioți: aveam zeflemişti și n-aveam oameni de spirit: aveam patimi și n-aveam pasiuni: aveam ambiții și n-aveam ideal...

● Dintre noi doi, mai mare mincinos sint eu, cînd îți dau iluzia că-ți cred minciunile.

● Este înțelept să aștepti judecata lui Dumnezeu, dar e mai prudent să te adresezi justiției ome-nești.

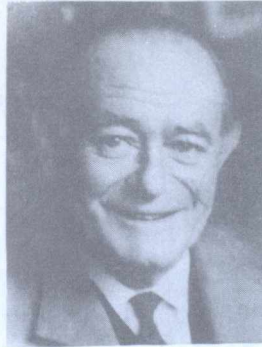
● «Fă binele și aruncă-l în mare».. spune o vorbă din bătrîni.

Probabil... ca nu cumva binele ce l-ai făcut să te arunce în mare el pe dumneata.

● Hotărîrile pripite sint o formă a indeciziei.

● Incultura e mai puțin primejdioasă decît o lectură asiduă, care nu merge paralel cu realitățile vieții. Omul care citește mult, fără să trăiască (a trăi înseamnă, mai ales, a munci) este, de cele mai multe ori, un ratat.

● Jonglînd cu trei idei, asemeni jucătorului abil care face minuni cu cele trei bile de biliard, un om inteligent poate să-și uimească secolul.

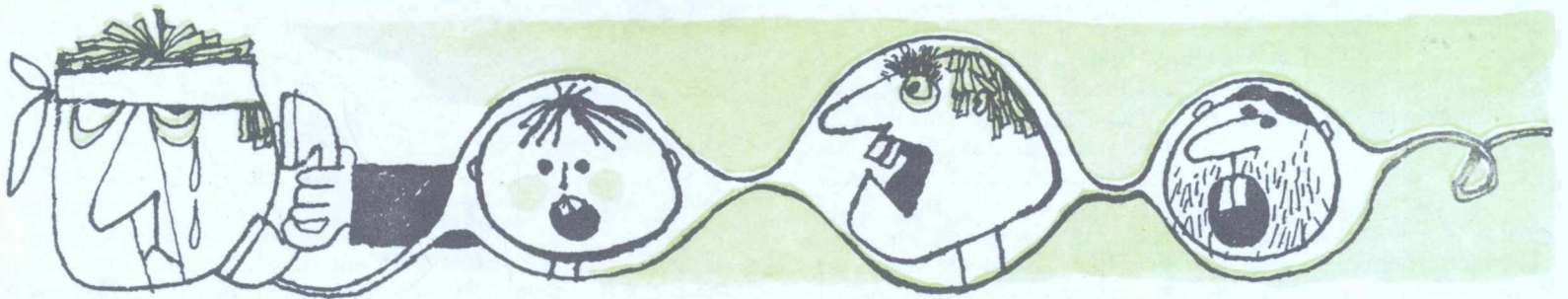
Douăzeci și trei de ani semnătura lui Tudor Mușatescu a innobilat și cinstit paginile revistei noastre, așa cum, aproape o jumătate de veac, aceeași iscălitură a constituit bucuria unui întreg popor.

Cum să-l plîngem în clipa despărțirii și mă întreb, zguduit de vestea năpraznică a morții sale, dacă lacrimile sint la locul lor. A fost copilul răsfațat al veacului, venit pe lume cu toate darurile: bun și generos, talentat pînă la geniu, vesel, optimist și tonic, ineputabil în invenția demonică a unui umor fără pereche, sensibil, plin de grație și farmec. N-a știut, n-a cunoscut nici una din mizeriile ome-nești: gelozia, mindria, invidia sau răzbunarea, a risipit în jurul lui fericirea cu o imperială și veșnic neistovită bunădată. Lasă în urma lui un nume de aur și o operă fără crepuscul.

Nu, nici o lacrimă nu e la locul ei.

Nu plîngem un mort, ne descoperim înaintea amintirii lui nemuritoare.

AUREL BARANGA

1, Nae și nefericirea

de Mihail Joldea

Apoi dădu un răcnet de mi-au țiuit urechile trei zile.

— Mițooooo! Vin dă recunoaște pă preopin!

O altă voce bărbătească se băgă pe fir.

— Așa e dacă se pune telefon la oricine! Că lu vāru-miu, care e băiat serios...

— Cine ești, măi frate? întrebă posesorul femeii cu numele straniu de Mița.

— Io? Sint un tovarăș care nu-i place nedreptățile! Că io am făcut și muncă voluntară și ii știu io p-ăștia de au telefon de se leagă de nevestele tovarășilor.

— Mersi, tovarășu... Pă mine m' cheamă Fane! se prezentă delicat cel cu Mița.

— Tovarăși, inchideți telefonul! zbier eu. Și deodată tavanul mi-a căzut în cap. Aud vocea scumpei, adoratei, ființei care... (ce mai!)

— Dacă știi că ai și alte femei, de ce te legi de o fată onestă?

— Iubito, dar îți jur...

— Lasă-te de bancuril! strigă cetățeanul revoltat. Că nevasta lu' tovarășu Fane e ca și nevasta mea! Nu-i cunosc, dar mă revoltă! Mie

nu-mi place nedreptățile! Io am făcut și muncă patriotică, tovarășu...

— Lasă-l, măi frate, că dacă nu-l cotonogesc eu pă pricâjitul ăsta să-mi spui mie tuțu!

— Pune-mă de martur, nea Fane! Adică, dacă noi muncim,ăștia să se țină de femeile noastre? Că mie nu-mi place nedreptățile...

Înebunit trîntesc telefonul. Sint pierdut! Să mai încerc o dată. Să-i explic că nu cunosc nici o Mița, jur! Formez din nou numărul. Aștept. Oare va răspunde? Ah, cum îmi bate inima! Și dacă nu mă va ierta?

— Aloo! Dragostea mea, te rog să mă ascuți... Eu... îți jur...

Deodată aud o voce de copil. Mă stăpînesc. Vreau să fiu patern ca să se convingă și ea că nu sint un stricat și un ademenitor, că vreau să-mi întemeiez un cămin...

— Aloo! Nenea Gore?

— Da puiule, nen-tu Gore...

— Ai zis că-mi aduci bomboane.

— Ți-aduc, puiule!

— Da din care îmi aduci, nene?

— De care vrei tu, pușor. Acum

lasă-l pe nenea Gore să vorbească cu tanti...

— Să-mi aduci de ciucalată că altfel te spun lui tăticu...

Părăsesc tonul patern. Sint că fierb.

— Ce să spui mă lui tată-tău?

— Că ai sărutat-o pe soru-meal!

— Eu?

— Mneatale! Ce? Nu v-am văzut eu în dormitor?

— Trăsni-te-ar să te trăsnească de copil bălțat!

— Nu blestema un copilaș nevinovat care rostește adevărul!

Aceste cuvinte le rostise iubita mea, care era pe fir. Îmi închise telefonul înainte ca eu să pot spune vreun cuvînt.

— Ce-ai făcut, neisprăviture?!

— Auzi, nene Gore...

— De cînd sint eu nen-tu Gore? Hai?

Deodată vocea lui Fane, stăpînul Miții, făcu să-mi pîrie receptorul în mină:

— Auzi, tovarășu... Îl cheamă Gore! A ademenit pe sora lui puștiu...

Auzi, puștiule! Spune-mi mie cum îl cheamă complet pe ăsta care ți-a pupat sora și-ți aduce nea Fane

un kil de bomboane infondante.

— Nea Fane, nu te cunosc, da' te respect! Eu, ca orice cetățean care nu-mi place nedreptățile... să știi că viu martur...

— Nene Gore...

Telefonul se întrerupse. Simțeam cum mi se desface capul în bucăți. Număr treizeci de picături de valeriană dar, fiindcă îmi tremura mîna, le vărs pe covor. Intră mama.

— Ți-am spus să nu mai dai drumul pisicii în birou. Îți place cum miroase?

Apoi ridică receptorul luîndu-și o figură zimbitoare. Se aude un «pac» ca o explozie. De trei zile o duc pe mama la O.R.L. Nu mai aude cu urechea stingă. Formez 02, reclamații. Îmi răspunde «Salvarea».

Pun mîna pe o cratiță cu apă clocotită de pe aragaz și o torn pe telefon. Acesta face un scîrț bizar și tace opărit.

— Nen-tu Gore, hai? Nen-tu Gore! Lăsați copiii să vină la mine! Doamne! Dacă ai fi avut telefon pe vremea aia...

De două zile îmi tremură mîinile și plîng de cîte ori aud vreo sone-rie...

„Totul a început în 1912“

ARTISTUL
POPORULUI

ALEXANDRU GIUGARU

RĂSPUNDE LA CÎTEVA ÎNTREBĂRI ALE LUI ION GOLEA

— Cînd v-ați dat seama pentru prima oară că puteți deveni un bun actor de comedie?

— Totul a început în anul 1912. Între anii 1912 și 1914 colindam satele și târgușoarele și spuneam și eu «cite ceva» la serbările urmate întotdeauna de «bal». Apoi, în 1914, întîlniri la casa poetului Macedonski în Calea Dorobanți la cercul literar Vasile Alecsandri, înființat de frații Macedonski (Dinu și Pavel). La școala lăncului de lingă strada Mătăsari spuneam poezii și monoloage. În 1916 mi-am căpătat numele de Sandi Huși, botezat fiind de primul meu director, Titi Mihăilescu, cu care colindam țara cu mici reviste, fără balet, și mici comedii. Așa am ajuns actor de comedie.

— Și mai departe?

— În 1917 am fost angajat la compania de operete a lui Stănescu Cerna și Aurel Bobescu, unde l-am avut partener în multe operete pe Nicu Băltățeanu. În 1919, la București, pe fosta stradă Karagheorgievici, s-a înființat Teatrul Modern, o companie de operă și operă comică sub direcțiunea cîntărețului Cutava. Aci am jucat în

opera comică «Fata tamburului major» cu Lulu Kiriatic, Maria Sandu, Nicu Rabega. În 1920 Sandi Huși trece în marele cartier Grivița și joacă mici reviste în pauzele cinematografele, în special la cinema «Marconi». În 1924, la vîrsta de 26 ani...

— Deci acum, aveți 72! Mulți înaintea...

— ...m-am înscris la conservator (cu dispensă de vîrstă) la clasa Lucia Sturza Bulandra, care m-a angajat actor în compania de teatru pe care o conducea. În 1928 am schimbat... cartierul. Am jucat reviste, în pauzele cinematografele, pe calea Văcărești, în trupa Kanner-Pizone. În 1929 am fost angajat prim actor al companiei Cărbuș și chiar în acel an am avut un duet cu Josephine Baker pe scena Eforie. Și caruselul anilor a continuat: 1932 la Teatrul Maria Ventura, 1936 la Teatrul Muncă și Voie Bună, 1943 la Teatrul Maria Filotti, 1945 la Teatrul Comedia de sub direcțiunea lui Sică Alexandrescu, unde am jucat în piesa lui Aurel Baranga «Bal la Făgădău» și, în sfîrșit, din 1946 la Teatrul Național.

— Dintre rolurile de comedie in-

terpretate, care v-a adus satisfacțiunea cea mai mare?

— Toate! Și între ele, primul din «Revizorul», Falstaff din «Nevestele vesele», Orgon din «Tartuffe», și, desigur, mai departe, dacă ai puținică răbdare, mai intră pe fir și nenea Trahanache din «Scrisoarea pierdută», Dumitrache din «Noaptea furtunoasă»

și, ca să nu-l supărăm pe Alecsandri, recentul Birzoi din «Coana Chirița».

— Două întrebări pe care le-am pus în cadrul unei recente anchete a revistei noastre: ca actor de comedie, ce simțiți cînd spuneți o poantă pe scenă și publicul rîde și ce simțiți în aceeași situație cînd publicul nu rîde?

— În prima ipoteză sînt fericit. În a doua, cînd publicul nu rîde, îmi propun să trec la dramă.

— În cariera dumneavoastră vi s-au făcut farse de către colegi? Dar dumneavoastră ați făcut farse?

— La Paris, cu prilejul turneului Teatrului Național, locuiam în aceeași cameră cu regretatul Birlic. Într-o zi s-a sculat și, fără să-l observ, a dat foc la niște hîrtii și a strigat «foc!!!» M-a făcut să fug dezbrăcat pe culoar, iar el leșina de ris într-un colț. L-am plătit-o cu mult după aceea. Cu ocazia unui spectacol la Teatrul Național cu «Scrisoarea pierdută», Birlic îl juca pe Agamiță Dandanache și trebuia să intre în scenă cu o valijoară. Cîțiva colegi l-au ținut de vorbă în timp ce eu i-am băgat în valiză o greutate mare de fier. Nemaiputînd să scoată greutatea, Birlic a intrat cocoșat cu valiza-n scenă.

— În afară de munca de actor, ce pasiuni mai aveți și cu ce vă ocupați în timpul orelor libere?

— Mă ocup cu gospodăria. Îmi place să cercetez dacă-i curățenie pe la orătăniile care-mi sînt dragi (găini, rațe, curcani etc.) și mă bucur cînd îmi fac și ele ouă proaspete, pe care le împart cu ai mei.

— Care sînt proiectele dumneavoastră de viitor?

— Să văd cum va dispune de mine Teatrul Național. Dacă voi avea timp să joc și la alte teatre, voi apărea probabil în piesa lui Victor Eftimiu «Fetele Didinei».

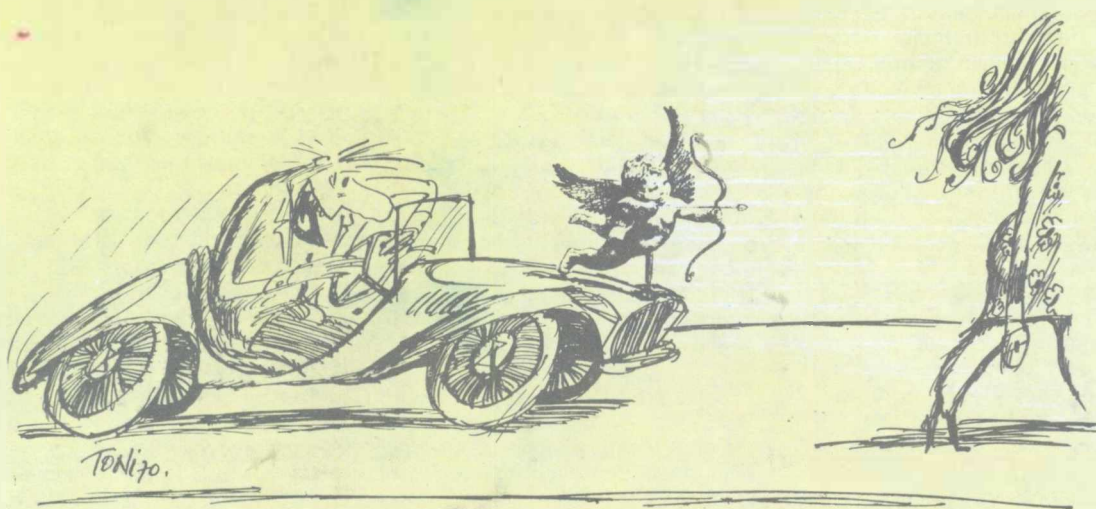
— V-ar mai satisface aparițiunea într-un spectacol de revistă?

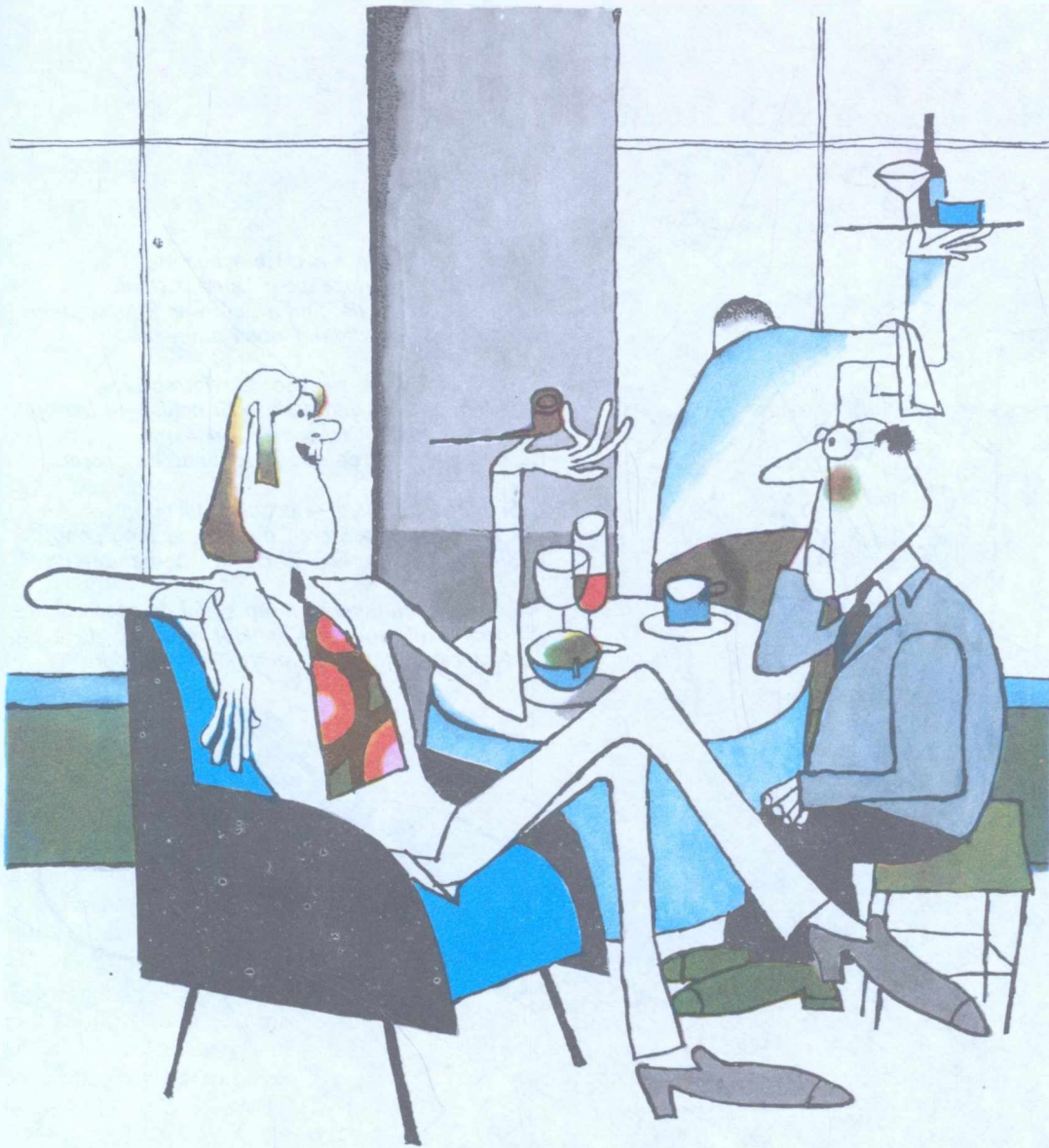
— Da! Cu o condiție. Cupletele să fie bine scrise și să trateze viața noastră de fiecare zi.

— Mai aveți ceva de declarat?

— Nu mai declar nimic intrucît pe ici, pe colo, Aurel Baranga știe că vreau să mai joc într-o piesă a lui. Dar să avem puținică răbdare...

Avram Anton

— N-ai idee cit m-am zbatut ca să obțin postul pe care-l ocup!
 — Și ce anume faci?
 — Nimic!!!

Dimineața la 7 eram în biroul șefului.
 — Drăgane, nu sint ace!
 — Ce nu sint? întrebai eu, încă cu gândul la visul acela.
 — Nu sint ace! Tot orașul se plinge că nu se găsesc ace de siguranță. Te duci la fabrică, constăți, și-mi trintești un articol de fond cu problema acelor!
 La orele opt mă aflam în cabinetul directorului care răspundea de fabricarea acelor de siguranță.
 — Problema acelor, începu el, nu-i deloc ușoară! Specialiștii noștri au calculat că în cursul anului se vor consuma cite 12 ace pe cap de locuitor!
 — Și?
 — Și am ajuns să facem cite 18 ace!
 — Și?
 — Și nu sint ace! Nu se vede?
 Avea dreptate, nu se vedeau, că de aceea eram eu acolo.
 — De ce nu faceți cite 24 de ace? aruncaii eu o cifră ca să se vadă că m-am documentat înainte de a mă duce la fabrica de ace.
 — E ușor de spus, dar dacă producem cite 24 de ace, facem suprastoc!
 — De ce? întrebai eu nedumerit.
 — Pentru că nu le cumpără nimeni.
 — Bine, dar spuneți că 18 ace nu ajung.
 — Da, dar mai mult de 18 nu se cumpără!
 — Faceți 20, mă încăpăținai eu.
 — Ce să faci cu 20?

Nepricepind problema, directorul mă conduse pe fluxul tehnologic, pentru a-mi explica procesul de fabricație.

— Sirma oțelită este debitată la această mașină, care...

Mai mult n-am auzit pentru că m-am oprit cu ochii ațintiți pe problema acelor: peste tot, ace!

Oamenii, în loc de nasturi, își prindeau hainele cu ace de siguranță. Ochelarii tot cu ace, tablourile de pe pereți erau înrămate în ace, în loc de curea de ceas, ace, mă rog, așa cum v-am spus, peste tot ace!

Era clară problema și de la fabrică am zburat direct la redacție unde, în două ore, am scris un articol de două pagini în care dezbatam pe larg problema acelor arătând că, dacă se face risipă, de unde să ajungă 18 ace!?

Nu-mi rămânea decit să-l las pe masa redactorului-șef, și, de frică ca nu cumva să se piardă vreo pagină, am prins foile cu cite două ace de siguranță pe fiecare colț, cite două pe margini și trei pe laturi. Așa...

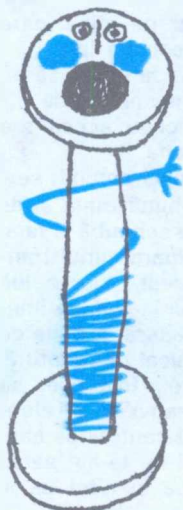
Cu numai 18 ace pe care le mai aveam în sertar am reușit să fixeze cele 2 pagini după care am plecat acasă convins că rezolvasem problema lipsei de ace de siguranță.

Stelian Filip

Fabulă ÎN DOUĂ ÎTE

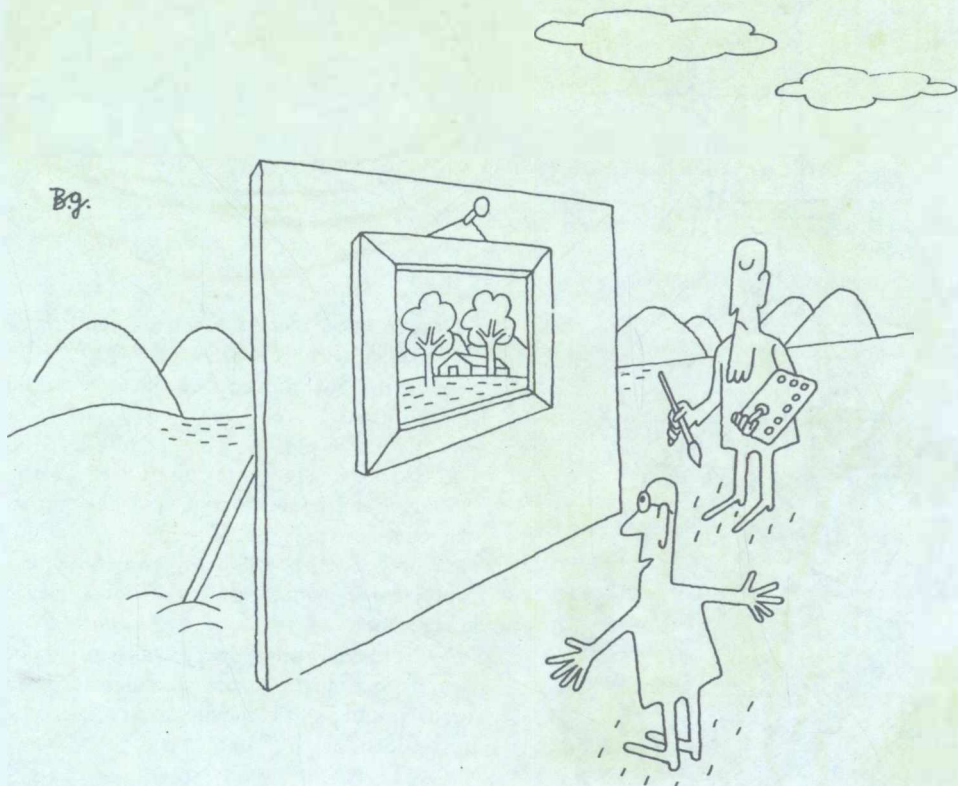
— Uite la Suveică, vere,
 Ce a dracului muiere!
 Își strecoară iar și iar
 Trupul sprinten, de țipar,
 Printre spată și urzeală
 Și-are Chira socoteală
 Că în urmă-i (zău așa e!)
 Se soldează cu bătaie,
 O bătaie, cum să zic,
 Izvorită din nimic.

Cum își bagă dînsa coada
 La război e gata sfada:
 Sulul, om cu minte proastă,
 Scîrție întors pe-o coastă,
 Scripeții încep să joace

Cînd în colo, cînd încoace,
 Spata, lată în spinare,
 Dă cu leuca, la-ntîmplare,
 Cocoșatele vătale,
 Se tot zgîlție din șale,
 Iar în fața lor, tindechea
 Sare, parc-a prins-o strechea.
 Cam de asta-i bună, neică,
 Ticăloasa de suveică
 Și își face fițele
 Pină-ncurcă ițele.

Astfel trîncănea, posac,
 Un scul palid de bumbac
 Înainte (mi se pare!)
 De-a intra la... prelucrare!

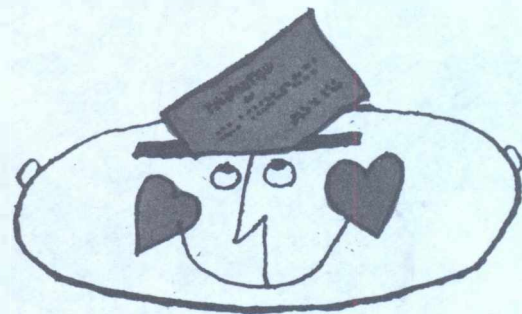
AȘ- TEP- TARE

Izvor de suferință e-n orice așteptare...
Întocmai ca Petrarca pe-o Laură, aștept!
Și-mi zic, minat de gânduri, că n-ar fi lucru drept
Să sufăr iar o crudă și nouă aminare!

De-aproape două zile, aceeași întrebare:
— «Veni-va? Nu veni-va?...» Și ochii mi-i îndrept
Nerăbdător, la fel ca poetul: ntelept
Spre-același colț de stradă pe unde Ea apare!...

...Și inima îmi bate — ecoul unui gong —
Iar ochii mei aleargă ca mingea de ping-pong!
...Și-acum, deși crezurăți că fac pe-namoratul,

Mai bine să fiu sincer: n-am suflet de poet,
Și deci divulg mulțimii banalul meu secret:
Aștept pe poștăriță să-mi vină cu mandatul!

Condicia de reclamatii

Aflați, dragii mei, că sînt un om nenorocit! Trăiesc pe picior mare, patruzeci și cinci! Cine m-o fi pus, nu știu, fiindcă am numai necazuri, pe onoarea mea. În orice magazin aș intra, nu aud decît același refren:

— N-avem, tovarășe, făceți-vă de comandă.

Dar am intrat mai ieri într-un magazin de încălțăminte bărbătească:

— Bună ziua! zic.

— Bună ziua, îmi răspunde un vânzător plin de bunăvoință, zîmbitor și din cale afară de drăguț.

— Aveți pantofi patruzeci și cinci?

— Avem.

— Aveți? mai întreb încă o dată.

— Avem, zice, de ce să nu avem? Noi avem toate sortimentele.

— Sortimentele știu că le aveți, dar numerele?

— Și numerele, continuă să zîmbească vânzătorul.

— Îmi dai și mie o pereche patru' și cinci?

— Vă dau. Maro sau negri?

— De care-or fi, numai numărul să fie.

Aduce vânzătorul pantofii, se

uită la picioarele mele, eram încălțat cu niște sandale prăpădite, și mă pofteste să iau loc.

— Descălțați-vă, îmi zice apoi.

— De ce?

— Nu vreți să-i probăm?

— Vreau.

Și mă descaț. În timpul asta îmi spun: «Să știi că visez! Un asemenea vânzător n-am mai întîlnit în viața mea!» După ce iau pantofii, îl întreb cum îl cheamă și mă duc la responsabil. Vreau să-i mulțumesc în fața lui, să știe responsabilul ce oameni are. Nu, nu e suficient, am să scriu la gazete, la toate, să dezmint falsa concepție care domnește peste tot că în magazinele noastre vânzătorii nu știu să se poarte. «Gata sint!» îl anunț pe vânzătorul care stătea ciucit lingă mine.

— Cum vă vin?

— Exceptional! Parcă ar fi de comandă! Cît costă?

— Îmi spune prețul.

Zic: — Asta e... fără...

— Mă jigniți, se supără vânzătorul. Noi nu umblăm cu...

— Iartă-mă, te implor, iartă-mă, eu... nu... știi... obișnuit cu...

— Să vă împachetez sanda-

lele?

— Te rog... știi...

— Lăsați, știu... Poftiți pachetul.

— Cît... ăă...

— Ce cît?

— Asta, împachetatul... vreau să-l plătesc... știi, ca pe pungă la sare, la ceapă, la mălai, nu se dă...

— Nu costă nimic, am onoarea! se înclină vânzătorul. Dumneavoastră? se adresează apoi altuia. Ce număr ați spus?... Vă servesc imediat... Mai doriți ceva? Mă întreabă iar pe mine, care nu mă mișcaseram din loc.

— Da, aș vrea să te rog să-mi spui cum te cheamă, ca să...

Ei, bine, în clipa aceea s-a dezlănțuit furtuna.

Vinzătorul acela amabil, servibil, plin de bunăvoință și de solicitudine, se schimbă la față. Întîi căpătă culoarea unui trandafir roșu veștejit, apoi o luă pe aceea a unui înecat, ca să-mediat să se răstească la mine de parcă l-aș fi călcat pe bătătură:

— De ce vrei, tovarășe, să știi cum mă cheamă? Nu-ți ajunge că ți-am dat pantofii pe care mi i-ai cerut și nu te-am servit cu unul pa's'pa și altul pa's'i-

cinci, ca să mă ții minte? Vrei să zici că am procedat greșit, fiindcă te-am servit după jurnal? Ce mai ai cu mine?

Fisticit de-a binelea de această avalanșă verbală zic:

— Să vezi, eu...

— Ce să văd, tovarășe, ce să văd? Crezi că nu știu că vrei să scrii în condică? Cum e ceva, vă și legați de om, și-i dați cu reclamațiile! N-am auzit pe unul să fie mulțumit, unul! Îți piere și pofta să mai lucrezi.

Se produce o-mbulzeală, ceva de nedescris. Mulți cumpărători țin partea vânzătorului, alții mie și eu mă pomenesc în biroul responsabilului.

— Ce s-a-ntîmplat, tovarășe, ce-ați vrut?

— Dumnealui s-a-nfuriat degeaba, zic, n-a înțeles ce vreau. N-aveam intenția să-l reclam, dimpotrivă, să-l laud, un asemenea vânzător n-am mai întîlnit.

— Da?! face vânzătorul mirat. Vă rog să mă scuzați, zice, știți, am ajuns să cred că fiecare cumpărător nu știe decît să reclame, să ne producă neplăceri.

— Cred că-i o confuzie, inter-

ILUSTRATE DIN CONCEDIU

Concursul nostru de ilustrate care a început la 1 iulie 1970, s-a încheiat odată cu sosirea toamnei. Și cum toamna se numără bobocii, am numărat și noi un număr foarte mare de participanți, dintre care am ales pentru premiere pe cei mai buni. Am avut, bineînțeles, în «vedere» spiritul pe care concurenții l-au risipit în timpul lor de odihnă. Iată, deci, rezultatele:

CÎTE O SCURTĂ
CUGETARE
DE LA
NECUVÎNTĂTOARE

Angela Chiuaru

SEPIA

Deși consum de veacuri vagoane de cerneală,
Tot nu sint prețuită ca intelectuală.

PRĂPASTIA

Urită sint de oameni, dar fără de temeii
Căci dinșii sar la mine mereu, nu eu la ei.

NISIPUL

Eu construiesc deșerturi, așa stă cheștiunea,
Dar n-am tangențe cu deșertăciunea.

RÎNDUNICA

Așa cum poartă barza copiii mici în cioc,
La fel duc primăvara pe glob din loc în loc.

vine responsabilul. Băiatul n-a înțeles. Are și el dreptate, toată ziua sesizări și reclamații, ne-am săturat.

- Da, se poate.
- Îl scuzați, nu?
- Desigur, dacă-i o confuzie...
- Atunci, poftim condica...
- Nu voiam să scriu în condică, în ziar.
- Mai bine! zice responsabilul.
- Într-adevăr, aprobă vânzătorul, înveselit.
- Și am scris.

Peste două luni am intrat în același magazin. L-am văzut pe vânzătorul meu slab, prăpădit, gălbejit.

— Ce-i cu dumneata, tovarășe?

- M-a privit trist.
- Mai bine nu scriați.
- De ce?
- Au venit la mine toți care poartă numărul 45. Și le-am dat. Dar am epuizat stocul, Au venit însă și alții. Și n-am mai avut.
- Și?
- Și m-au scris în condică. Toți. Că fac favoritisme...

Ioan Micu

PREMIUL I a fost obținut de scriitorul Nicolae Tăutu — București, pentru următorul catren:

*Oprit în drumul spre Sovata,
Mă aflu-n pom cu-al meu
Trabant.*

*De-aici trimit doar ilustrata
Căci spiritul e-n
«pom-restant».*

PREMIUL II a fost obținut de Ion Albu — București pentru... pronosticul (greșit) pe care și l-a făcut:

*Salutări din Odorhei,
Baremi pentru premiul... trei!*

PREMIUL III a fost obținut de Marin Fudulu — București, pentru... curajul cu care ne-a trimis această epigramă:

*Salutări din Calafat de
unde s-a tras prima
dată cu tunul în 1877!
Că s-a tras de-aici cu tunul*

*Asta-i faimă de nimica.
Azi, În Calafat e unul
Care a citit «Urzica».*

În afara celor trei premii, menționăm, cu felicitări, următoarele catrene:
*Privesc culmile cărunte
Printre cetini cu răcoare...
Cît de bine e la munte
Cînd nevasta e la mare!*

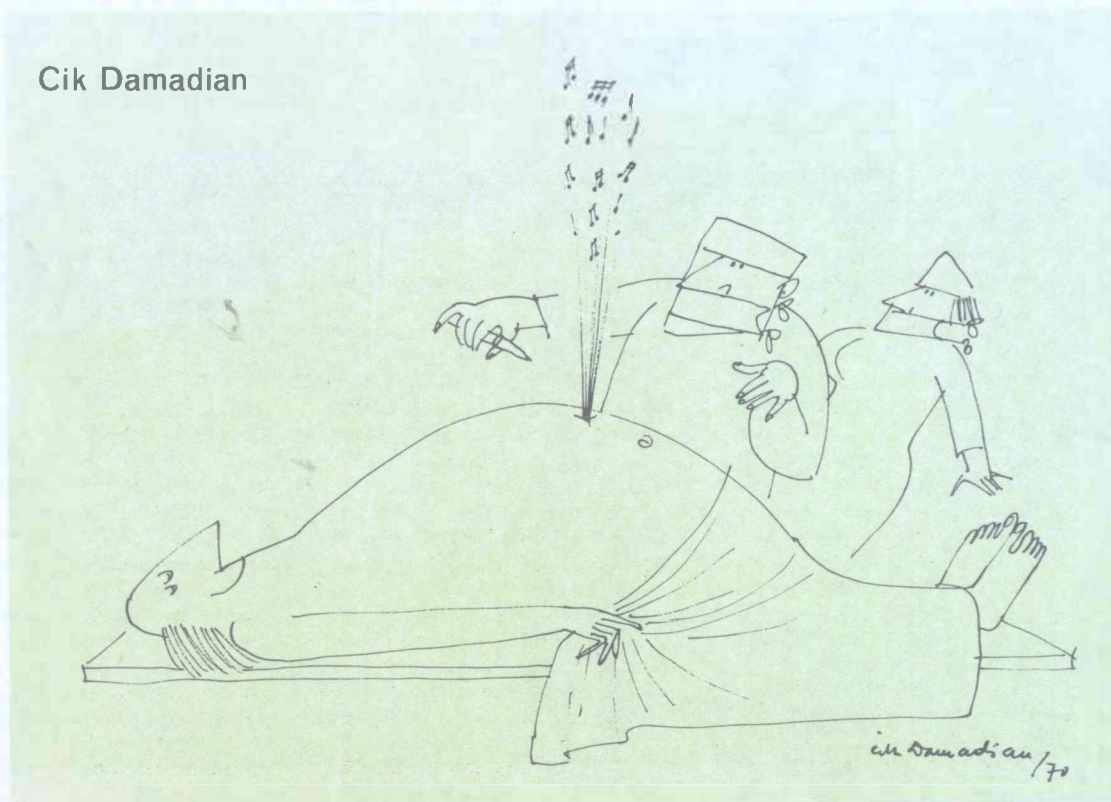
Constantin Horjea
București

*Vara asta e ciudată,
Resemnat stau la spital
Și trimit o ilustrată
Din concediu... medical!*

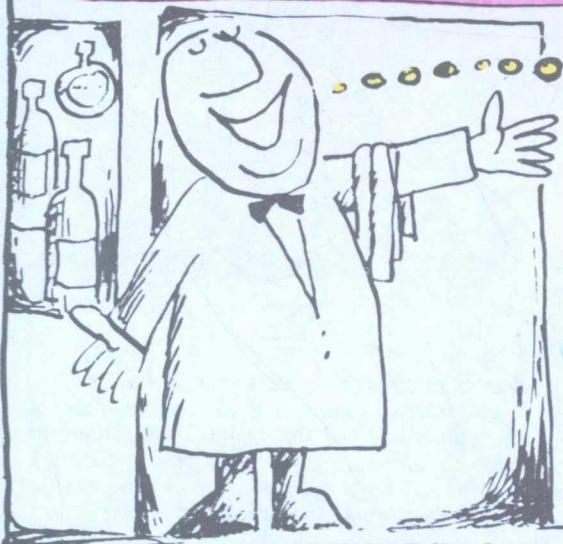
Adrian Baciuc, Brașov

P.S. Rugăm pe tovarășii Ion Albu și Marin Fudulu să ne trimită adresa exactă pentru a le putea expedia premiul.

Cik Damadian

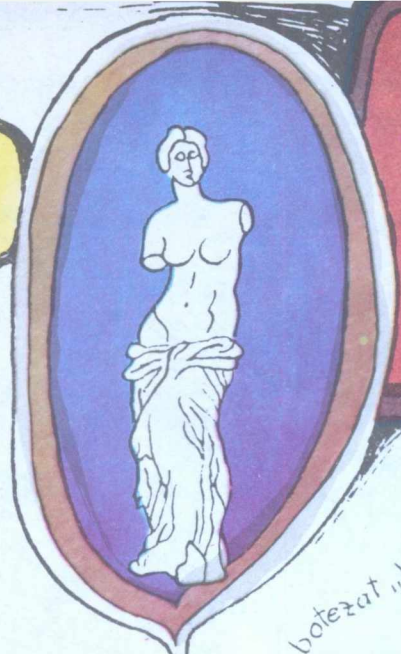
Bufet

Lăsați copiii să vină la mine!

MAJORITATEA I.A.P.-URILOR PRECUM ȘI CELE DOUĂ T.L.C.R.-URI DIN CAPITALĂ NU S-AU PREOCUPAT SĂ ORGANIZEZE BUFETE ÎN ȘCOLI.

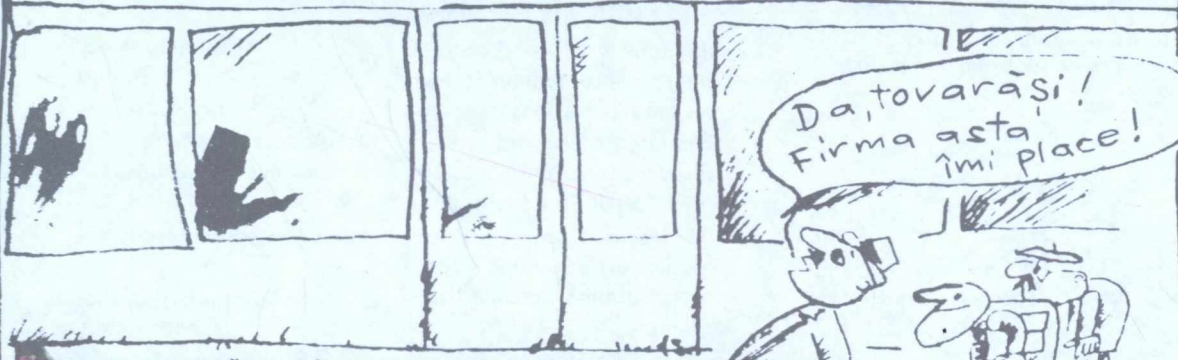
CO
A

LA O.C.L.M. GĂSITE 6 T. «DACIA» CU

LA O.C.L.M. GĂSITE 6 T. «DACIA» CU
"Venus": are lips

Ah, Ah!
D-asta l-au botezat "Venus":

pentru INCHIRIS RENOVARE

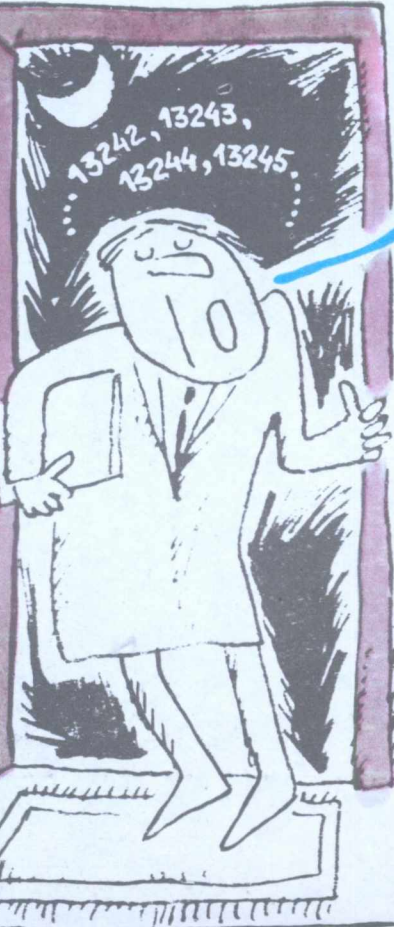

Da, tovarăși!
Firma asta îmi place!

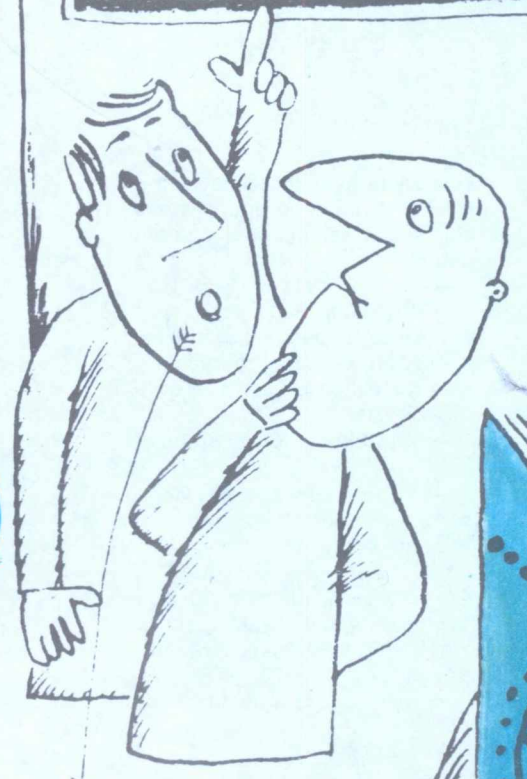
LA CENTRUL DE ÎNCHIRIAT NR. 22 AL COOPERATIVEI «DESERVIREA» CLIENTELA NU GĂSEȘTE FARFURII, IAR SIFOANELE SÎNT DEFECTE.

RENOVĂRILE ÎNDELUNG TĂRĂGĂNATE LA UNITĂȚILE TLCR 1 ȘI TLCR 2 AU ADUS PREJUDICIUL PLANULUI DE VINZĂRI CU 295 000 LEI ȘI RESPECTIV 344 000 LEI.

LA DEPOZITUL DE CONSERVE AL O.C.L. «ALIMENTARA» DIN ȚIRGOVIȘTE S-AU GĂSIT URMĂTOARELE CONSERVE: 13 245 BUC. SĂRMĂLUTE ÎN FOI DE VARZĂ, 11 650 BUC. VINETE ÎN BULION, 8 624 BUC. GOGOȘARI ÎN OTET ETC., ÎN TIMP CE ÎN UNELE MAGAZINE ASTFEL DE PRODUSE LIPSEAU.

Jartă-mă: am fost în control la depozitul de conserve al O.C.L. "Alimentara" țasa.

"Deservire" vine de la "deserviciu", nu?

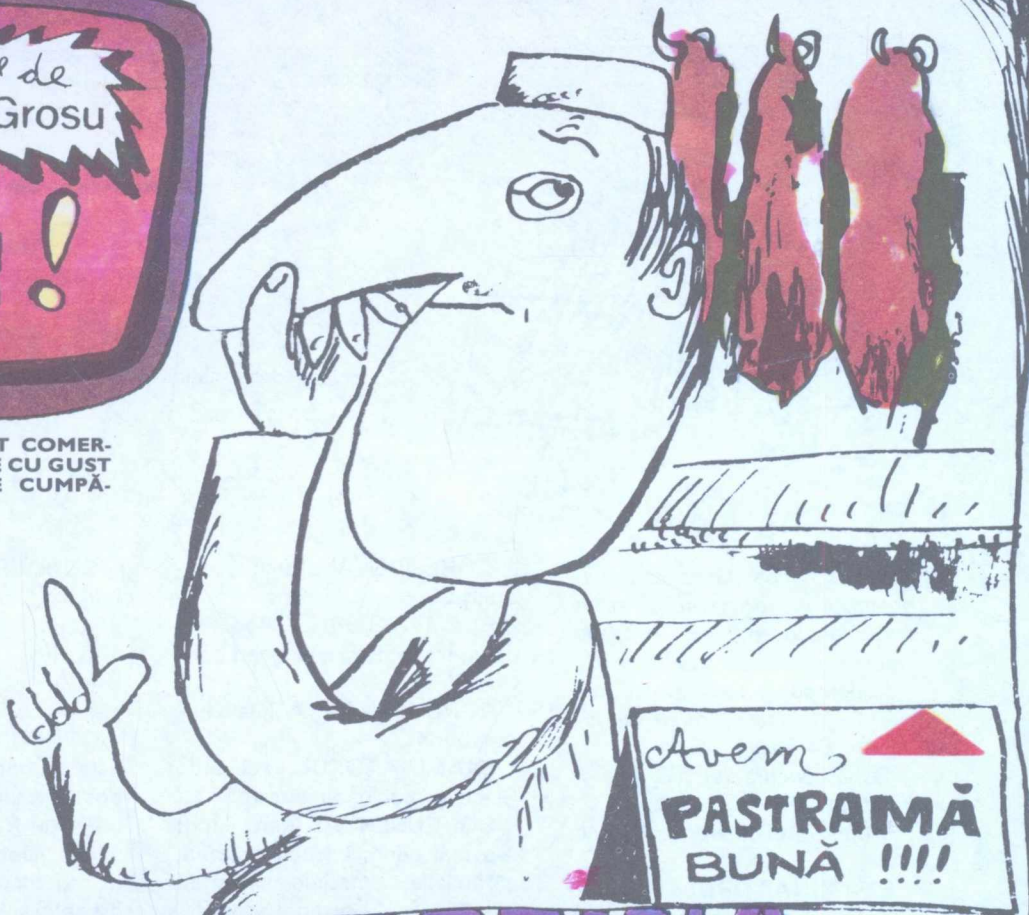
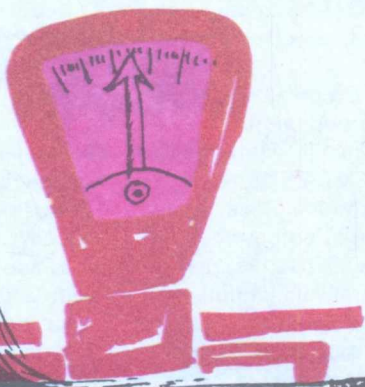
Raid de Ion Vasile și Dan Manolescu

MERT! BU... IĂNUNTE!

desene de
Mihai Grosu

NI AU FOST
RE «VENUS» ȘI
E.

I.I.S. «AVINTUL» A LIVRAT COMER-
TULUI PASTRAMĂ DE OAIIE CU GUST
NEPLĂCUT, RESPINSĂ DE CUMPĂ-
RĂTORI.

Avem
**PASTRAMĂ
BUNĂ !!!!**

GOSPODINA

UNITATEA O.C.L.-ULUI «TEXTILA 1» DIN BD.
MUNCII NR. 80 A FOST ÎNCHISĂ 87 ZILE, UNITA-
TEA O.C.L.-ULUI «TEXTILA 2» DIN ȘTEFAN CEL
MARE NR. 5 A FOST ÎNCHISĂ 85 DE ZILE, UNI-
TATEA DIN STR. APUSULUI NR. 4 — 125 DE ZILE
ȘI CEA DIN DOROBANȚI NR. 95 — 155 DE ZILE.

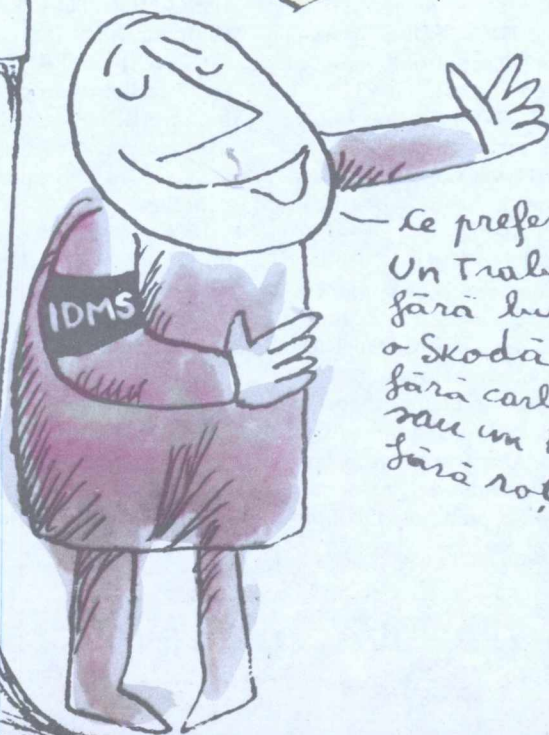

De ce e tristă?
Nu e... veselă!

SECȚIEI «GOSPODINA» A I.A.P.L.-
ULUI SEGARCEA ÎI LIPSEȘTE VESELA
(CRĂȚIȚI, OALE, TĂVI).

LA I.D.M.S. BUCUREȘTI SE AFLĂ BLO-
CATE 29 AUTOTURISME «MOSKVICI»,
17 «SKODA», 9 «TRABANT» ȘI 15 «FIAT»,
CARE NU POT FI COMERCIALIZATE DE-
OARECE LE LIPSESC O SERIE DE PIESE.

Le preferați?
Un Trabant
fără lujji,
o Skoda
fără carburator
sau un Fiat
fără roți?

ÎN MAGAZIA O.C.L.M. OLTENIȚA SE
AFLĂ MARI STOCURI SUPRANORMA-
TIVE: 1 000 CUTII CU CEARĂ DE PAR-
CHET, 5000 STICLE DE LAMPĂ NR. 8
ȘI 25 000 BUC. HÎRTIE «ZEPELIN».

- Ne critică „Urzica“!...
- Cumpără toate exemplarele
și du-le în
magazie!

INCHISĂ

De ce e și grăbind?!
?!?!

O lecție cu "URZICA"

URZICA: Dragi elevi, în cadrul acestei ore de curs seral vom discuta problema fondurilor bănești și materiale immobilizate în unele întreprinderi care, prin aceste immobilizări, aduc serioase prejudicii economiei naționale.

ELEV I: Tovarășă Urzica, dați-mi voie pîn' afară!

URZICA: Păi, abia ai intrat...

ELEV I: Da, dar mi-a venit a-mețea!

URZICA: Te simți prost?

ELEV I: Foarte prost... Am alergie.

URZICA: La ce?

ELEV I: La problema anunțată de dumneavoastră...

URZICA: Ia stai, frate, să-ți iau pulsul...

ELEV I: Pofțiți...

URZICA: Aoleu... Știi cît ai?

ELEV I: Știu... Douăsprezece milioane...

URZICA: Ai ameteți serioase...

ELEV I: Nu, acum mi-am revenit! Eu lucrez la Fabrica de articole de tablă din Brașov! Și la jumătatea anului 1970, noi aveam immobilizate fonduri bănești și materiale în valoare de 12 000 000 lei.

URZICA: Ia-mi pulsul, că acum am ametețit eu...

ELEVUL II: Chemați doctorul...

URZICA: Nu! Chemați directorul... Și cum ați reușit, frate?

ELEV I: Păi... stocuri supranormative, piese de schimb fără întrebuințare, produse finite nevândute, bani neîncasați de la debitori, produse refuzate din lipsă de calitate și altele. Total 12 000 000 lei!

URZICA: Tovarășe dragă, eu cred că dumneata, fiind acum în dialog cu Urzica, glumești...

ELEV I: Da? Să vă mai spun o glumă! Noi aveam la 1 ianuarie în stoc o tonă de discuri de alamă! În trimestrele I și II ne-am mai aprovizionat cu 13 tone de discuri! Știți ce cantitate de discuri am consumat noi în această perioadă?

URZICA: Șapte tone?

ELEV I: 60 de kilograme! Din 14 tone! Să nu mori de ris?

URZICA: Bine, frate, dar de ce ați avut nevoie de un vapor de discuri, cînd ați folosit numai 60 de kilograme?

ELEV I: Lăsați-mă repetent, pentru că la întrebarea asta nu pot să răspund!

ELEV II: Tovarășă Urzica!

URZICA: Ce e, vrei și tu afară? Să nu-mi vii cu chestii din astea că mă supăr...

ELEV II: Nu, vin cu alte chestii.

URZICA: Cu ce vii?

ELEV II: Eu vin cu zece milioane...

URZICA: Ce face?

ELEV II: O să vă spun îndată ce face...

URZICA: Cine face?

ELEV II: Întreprinderea «INTEX» Păulești, unde lucrez eu.

URZICA: Înainte de a vorbi, dă-mi, dacă ai, ceva pentru cap...

ELEV II: Nu dumneata ar trebui să iei ceva pentru cap, ci alții...

URZICA: Lasă insinuările! Ce e cu «INTEX»-ul?

ELEV II: La noi s-au lansat în producție articole necontractate! Și în marea lor majoritate, nici după ce au fost produse, articolele nu au fost contractate și nici livrate! Așa că zac în depozite produse în valoare de zece milioane lei!

ELEV I: Degeaba, tot noi sintem pe locul unu, cu douăsprezece!

ELEV II: Lasă că v-ajungem noi!

URZICA: Liniște! Nu vă este rușine să vă lăudați cu asemenea recorduri!

ELEV I: De ce te superi, Urzicuțo? După ce că pînă acum lecția pe care o predai se ridică la 22 de milioane...

URZICA: Lăsați-mă, că m-ați îmbolnăvit!

ELEV III: Tovarășă Urzica...

URZICA: Nu mai vreau să aud nimic.

ELEV III: Dar, vă rog... Eu sint de la uzina «Tractorul!» La noi s-au luat măsuri...

URZICA: Măsuri?... Bravo!... În sfîrșit! O vorbă dulce! Măsuri... Spune! Spune...

ELEV III: La noi s-au luat măsuri pentru lichidarea immobilizării de fonduri existente la 30 martie 1970!

URZICA: Bravo! Să trăiți! Să înfloriți! În sfîrșit!

ELEV III: Existau fonduri immobilizate în facturi refuzate, valorind aproape trei milioane de lei! Și în patru luni de zile...

URZICA: Spune, spune...

ELEV III: Și în patru luni de zile aceste fonduri immobilizate, în valoare de trei milioane, au fost lichidate...

URZICA: Bravo! Vino să te sărut! Să fii sănătos pentru ves'ea pe care mi-ai dat-o! Iată, dragi elevi...

ELEV III: Un moment!

URZICA: Ce este?

ELEV III: Mai este!

URZICA: Ce mai este, tovarășe?

ELEV III: Mai este! În aceleași patru luni, în care s-a lichidat immobilizarea acestor trei milioane, s-au înregistrat alte immobilizări de două milioane!

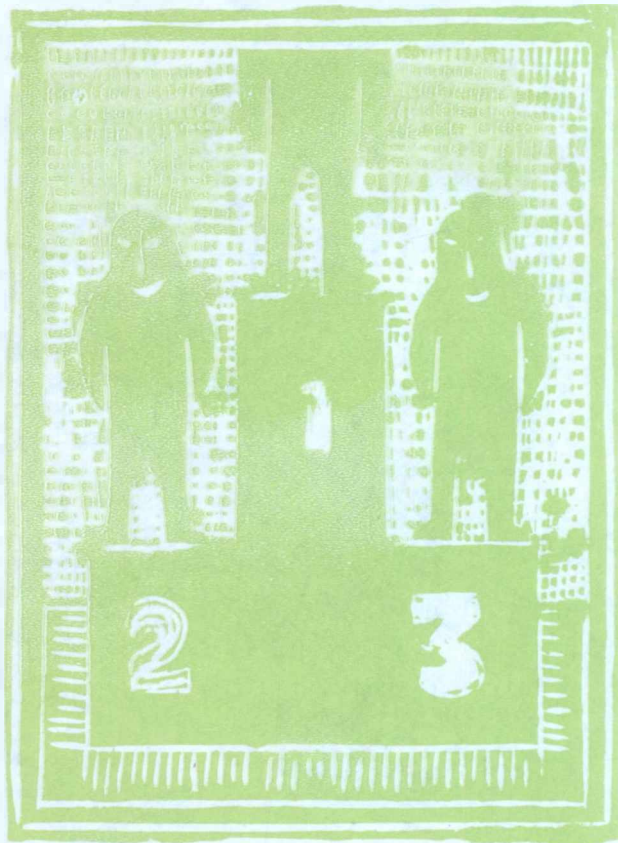
URZICA: Stai jos! Să-ți fie rușine! Cine te-a rugat să mai continui? Te-am întrebat eu ceva? De ce vorbești neîntrebat? Leși afară! Adică nu! Stai! Cum ați făcut de ați immobilizat iar două milioane?

ELEV III: Simplu! Produse facturate și neexpediate, erori de facturare a produselor, plăți duble, calcule greșite, total două milioane!

URZICA: Simplu!

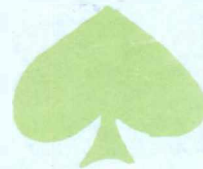
ELEV III: Păi ce, e complicat?

(URMARE ÎN PAG. 12)

«PSEUDO»-instantaneu

SĂ BATEM ÎN LEMN

O serie de unități de exploatare și industrializare a lemnului (U.E.I.L.) ca: Novaci, Tg. Jiu, Hațeg, Orăștie, Petroșani, Deva și Orșova, au luat obiceiul de a livra întreprinderii «Combustibilul» din Capitală, bușteni de cite 5—600 de kilograme bucata.

Din treaba asta s-a născut un voluminos dosar de corespondențe și telegrame prin care întreprinderea «Combustibilul» anunță furnizorii că refuză o asemenea «marfă», neavînd ce face cu ea, iar furnizorii răspund senin că: «s-au luat măsuri ca astfel de neajunsuri să nu se mai repete».

Că s-au luat măsuri, e un fel de a spune, în realitate nimeni nu mișcă un deget pentru că pe rampele C.F.R. din Capitală continuă să sosească cu regularitate de ceasornic zeci de vagoane cu bușteni. Numai în cursul acestui an, depozitele de combustibil din Capitală, în urma «măsurilor operative» care s-au luat, au fost procopsite cu peste o mie de vagoane cu bușteni.

Cînd pe rampă sosește un asemenea transport, se creează un du-te vino de nedescris și telefoanele zbirnîie fără conținere:

— Alo, întreprinderea cutare? Fiți amabili și împrumutați-ne macarava dumneavoastră. Știți, avem bușteni și... Nu, nu buștenii de lingă Sinaia, aștia de pe rampă.

Dacă cu chiu cu vai namilele de peste o jumătate de tonă sint descărcate, asta nu înseamnă însă că ele pot fi și vîndute clienților, pentru că nimeni nu se încumetă să cumpere un asemenea Goliat. Astfel stînd lucrurile, nu e de mirare cînd mai auzi pe cite un responsabil de depozit spunînd cu năduf:

— Arză-le-ar focu' de lemnel!...

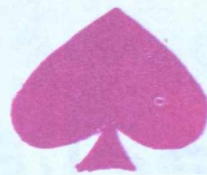
Am fi nedreptî însă dacā am afirma că toate U.E.I.L.-urile trimit o asemenea «marfă». Nu, U.E.I.L.-ul din Vișeu de Sus și-a făcut autocritica. N-a mai trimis bușteni. A trimis un vagon cu... praf. Ați citit bine; praful s-a ales de putregaiul care a sosit în ziua de 8 octombrie a.c. la depozitul Nr. 12. În consecință, vagonul a fost descărcat cu... mătura și fărășul, pentru că aspirator n-au avut la îndemînă.

Acum, de cite ori sosesc vagoane cu lemne în depozitul Nr. 12 și salariații constatā că nu e «marfă» de la furnizorii sus-amintîți, exclamă:

— Să batem în lemn!...

DESPRE INSPIRAȚIE

N-am de gând să țin o prelegere. Mă voi rezuma doar să demonstrez că, în pofida părerii generale că inspirația ar fi apanajul poezilor, în virtutea raporturilor lor de strînsă comunicare cu Muzele, inspirația mai poate surveni spontan și dintr-odată, poate incolți brusc și pe neașteptate (renunț la alte pleonasme) și în mintea oamenilor lipsiți de focul sacru, dar legați în schimb de focul cuptoarelor unde se topește metalul incandescent. (Punct și pauză pentru respirație).

Și acum să ne reluăm suflul printr-o adîncă inspirație, cam tot atît de profundă cît a fost a unor factori de răspundere de la U.C.M.M.A. Bocșa. Pentru cei ce au lacune de cultură generală, adică nu cunosc codul inițialelor, precizăm că este vorba de Uzina de Construcții Metalurgice Mașini Agricole Bocșa.

Așadar, spuneam, s-a produs un caz de Mare Inspirație în cadrul inițialelor suscitute. Lucrurile s-au petrecut cam așa:

Sîciți de faptul că nu prea ies la socoteală cu metalul, au implorat muzele (nu știu care anume că v-aș da adresa) să le furnizeze «pronto» o inspirație care să-i scoată din impas. Cum, ce fel, nu știu să vă spun, cert este însă un fapt. Muzele s-au executat și le-au trimis fără ramburs inspirația mult dorită.

Ca toate marile idei revelatorii și aceasta s-a dovedit cît se poate de simplă. Trebuia numai descoperită, ceea ce s-a comis, și aplicată în practică, ceea ce de asemenea s-a săvîrșit.

Cum? Exact așa cum scrie la carte. S-a întocmit o comisie de casare, formată din oameni de nădejde și răspundere, care comisie, întrunită cu forme legale, a comis ilegalitatea de a întocmi documente de casare, adică de predare la fier vechi, a unor materiale, valorînd o bagatelă de peste 6 milioane. S-a motivat, cu mîna pe inimă, că acestea sînt deșeuri, fișii de dimensiuni neutilizabile sau scurtături din prelucrarea oțelurilor cornier, fără ca în prealabil să se verifice dacă așa stau lucrurile, ceea ce de fapt era treaba unei astfel de comisii.

Într-un cuvînt, s-au făcut casări fictive. O inspirație absolut grozavă, de a acoperi, prin mijloace legale, niște lipsuri ilegale, de a ieși la socoteală cu metalul.

Totul ar fi fost bine și frumos dacă un organ de control n-ar fi avut, la rîndul său, inspirația de a scoate la iveală minunata orînduială.

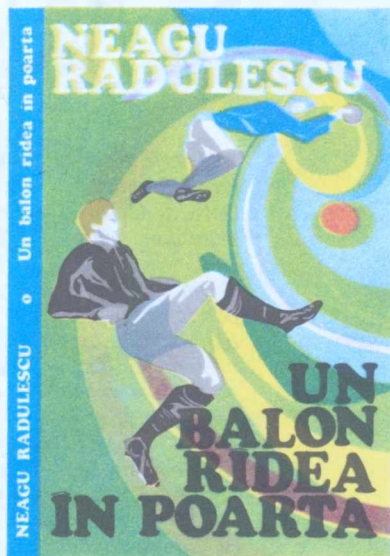
Așa s-a făcut că Marea Inspirație made UCMMA Bocșa s-a soldat cu penalizări din gros, bătaie de cap, și, pentru destulă vreme încă, multă... transpirație.

Edecul

Zise birja către cal:
— Ai slăbit în așa hal
Încît semeni a epavă.
Ai avut vreo boală gravă,
Guturai sau tignafes?
Altfel e de ne-nțeles
C-ai ajuns chiar într-atît
De debil și de urît.
Ce-i cu tine? Ești postum,
Răpciugosule edec?
Și răspunse calul sec:
— Tacil De nu, te las în drum.

A. Paven

ÎN LIBRĂRII

O LECȚIE CU „URZICA“

(URMARE DIN PAG. 11)

URZICA: Sigur că nu e complicat! Complicat este să ai cap! Să te chibzuiești bine! Să ai milă de banul statului! Gata! Mîine, voi trei să veniți cu tata! Și tu, și tu, și tu!

ELEV I: Cu tatăl meu?

URZICA: Nu! Cu tatăl fabricii! Și cu adjunctul tatălui! Și cu unchiul contabil-șef! S-a înțeles?

TOTI: Înțeles!

ELEV I: Cînd avem lecția următoare?

URZICA: După ce mă întorc din concediul medical! Am început să sufăr de tensiune!

ELEV I: Cît aveți maxima?

URZICA: 24!

ELEV II: Și minima?

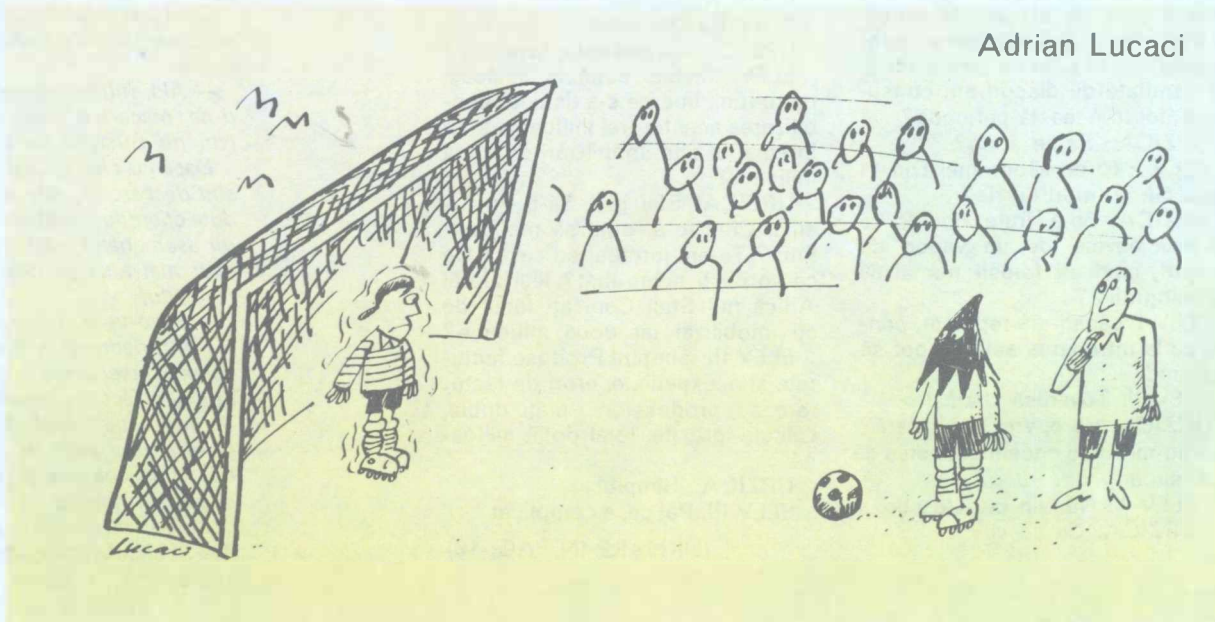
URZICA: Minima o să v-o comunic după ce se vor lua măsurile convenite! Și transmiteți la voi în întreprinderi, multe salutări!

ELEV II: Cîte!

URZICA: Milioane!

«U».

Adrian Lucaci

Mini-dialoguri despre...

BASCURI VARIABILE

— Dar ce-i cu tine, te-ai pregătit să mergi la un bal mascat?

— Nici pomeneală! Mi-am cum-părat un basc, denumit pitoresc «Negoiul», confecționat la Fabrica de pălării din Timișoara, fără să bănuiesc că după numai câteva ore o să mă prindă ploaia pe drum. De îndată ce a început să picure, bascul și-a redus dimensiunea, ajungând cit o farfurioară, iar coloranții mi s-au scurs pe obraz în linii paralele...

— De necrezut, dragă, adică cum, bascurile astea se micșorează în funcție de starea vremii și iese din ele și vopseaua?

— Da! Nu vezi cum arăt?

— Și cei de la fabrică ce spun?

— Au dat tot soiul de explicații științifico-fantastice cu privire la modificările dimensionale care apar (?) la variațiile de umiditate și la condițiile de rezistență ale coloranților! Acum sint documentat... Știu că bascul trebuie să-l port numai cind e cerul senin!

— Sper totuși că fabrica timișoreană va remedia starea bascurilor, făcându-le să aibă o «stabilitate» garantată!...

— Asta aștept și eu! Vreau să vină momentul cind în fața calității bascurilor de tip «Negoiul» să pot spune sincer: jos pălăria!...

CĂMARA GRĂDINIȚEI

— Cum spuneai că se numește

administratoarea grădiniței de copii din Moldova Nouă?

— Plostinaru Ana! Mi-a stat mintea cind am aflat cum a putut ea să jongleze cu alimentele destinate copiilor. Ori scotea din cămară mai multe alimente decit era nevoie și își lua din ele cit poftea, ori plusul sustras îl preda direct la bucătăria grădiniței și apoi îl transporta acasă gata... finisat!

— Dar curios este cum de i-a mers atita vreme?

— I-a mers, e drept, pînă în ziua cind, pe neașteptate, a venit cineva și i-a întrebat pe copii dacă le place masa. «Masa e bună, a răspuns unul «inal» cit un degetar, dar mîncarea e puțină!».

Și s-a pornit un inventar ca la farmacie, cu care ocazie a luat sfîrșit și strălucita carieră a respectivei administratoare.

— Mă rog, dar cel puțin s-a făcut ceva ca să nu se mai poată repeta asemenea treburî?

— Bineînțeles! A fost pus un nou administrator despre care am fost asigurați că ține... regim!

SĂNĂTATE, CĂ-I MAI BUNĂ DECÎT TOATE...

— Așadar, aveți aici în Strehaia două circumscripții sanitare urbane! Cum se desfășoară asistența medicală?

— Se desfășoară, dar cam incet! La circa I, unde-i medic doctorul

Gavriliță Arcadie și asistență medicală Drăghici Ecaterina, s-a întimplat nu demult un accident!

— De circulație?

— Nu, de consultație!... A venit o mamă cu un prunc și, examinat fiind superficial, pînă să apuce doctorul să-l expedieze la spital, micuțul s-a îmbolnăvit de-a binelea și lucrurile s-au complicat într-atita că nu știu dacă s-a mai putut face ceva...

— Dar la circa a II-a, nu cumva «pulsul» e mai în ritm cu necesitățile?

— Da' de unde! Aici mai marele este doctorul Bratiloveanu Constantin, iar soră este Rusu Gheorghîța. Ei au obligația să viziteze la domiciliu pe sugari, dar pînă ajung să le calce pragul casei, pacienții în cauză devin... adulți!

— Și atunci cum rămîne cu dictonul «mens sana in corpore sano»?

— Rămîne în pană!... Poate aveți posibilitatea să trimiteți aici, depănarea, c-o fi existind pe lumea asta și un... «Sano-Service»!...

PURCEII DIN VERBICIOARA...

— Eu zic că inginerul Lilică Bălăceanu, șeful fermei I.A.S.-ului Plenița, e mai mult inventator decit inginer...

— Ce te face să afirm i acest lucru?

— Altfel nu putea să-i vină ideea cu purceii!

— Fii te rog mai explicit!

— Cu plăcere! Într-una din zile,

avind poftă de niscaiva fripturi fragede, s-a prezentat omul la C.A.P.-ul Verbicioara și a preluat în numele fermei din Plenița și pe banii acesteia cinci purcei grași și apetisanți, pe care după ce i-a adus la locul său de muncă i-a sacrificat, împărțindu-i cu cițiva dintre salariații săi prefe-rați.

— Deci pe banii I.A.S.-ului s-a aranjat toată tranzacția...

— Desigur, că dacă era să fie pe banii lui, nu se știe dacă i-ar fi ars să bată calea pînă la Verbicioara.

— Bine, dar n-a fost tras la răspundere dom' Lilică pentru ce-a făcut?

— Încă nu, că uite, tot încercă el în chestiunea cu purceii să gasească un... țap ispășitor.

— Și de ce întîrzie atita?

— Păi, știți, după cite am auzit, vrea să-l «procure» tot pe banii fermei sau măcar prin virament! că — zice el — nu-i o chestie să figureze la contabilitate cu... rate la purcei pe tavă!...

Rubrică realizată de

Dan Manolescu

(Pe baza corespondențelor primite, respectiv, de la Teodorescu V., Mestecan Eugen, Vasilescu Grigore și David B.)

POANTE LA PATRA

Giuseppe Navarra

Mihai Grosu

UITE DOM-LE,
UN CAREU CU CAP!...

1	2	3	4	5	6	7	8	9
2								
3								
4								
5								
6								
7								
8								
9								

ORIZONTAL:

1) Se dă în spectacol. 2) Are o pășărică. 3) E slab, și e gol. — Rom de Jamaica (pl.) 4) Umblă și iarna în cămașă. — Trecut pe extreme. 5) Cine se amestecă. — Are greutate, dar este de suprafață. 6) Dușman onorabil. — Comedia s-a terminat! 7) Rimă cu schepis, la cojoace. — O vorbă care parcă te mai răcorește. — Gol, goluț. 8) Are multe cunoștințe. 9) Absențe nemotivate de niște motive nemotivabile!

VERTICAL:

1) În bună parte, e o chestie de inspirație. 2) Să zicem că e bun. 3) Parc fără suprafață. — Infinitiv cu venit. 4) Intrată la idei. — Duminiță 23. 5) Bolero à la Ionel (nu à la Ravel). — Lume, lume. 6) Ce-am scris aici, să fie clar. — Cam subțire. 7) E un răvaș la mijloc. — la nu da și să vezi ce-o să fie. — Cota parte. 8) Asta e tot. 9) O jumătate de zeu. — Animale de preț.

DEZLEGAREA CAREULUI NR. 18:

1) ÎNVĂȚAȚI 2) MAIMUȚĂ — D 3) PUF-CÎRNE 4) ECOU — P — UZ 5) R —

RICIN — L 6) AD — TUTORRE 7) TIPĂT — DIG 8) IVORIU — MA 9) VALET — LAȚ.

Ciștigătorul careului: CATARU VICTOR com. Arinaș, jud. Maramureș

RODICA TOTT

REDACȚIEI

țătură temeinică nu poți face nimic.
Nici măcar... glume.

ION GÎRMACEA — Piatra Neamț

Povestea cu scriul este atât de tristă încât am înmormintat-o de urgență. E tristă mai ales intenția... umoristică.

IOSIF VIOREL NICOLAE — com. Mioarele, jud. Argeș

Fără să vrei ai exprimat foarte precis (într-o poezie cu altă temă) modul în care s-au îndepărtat versurile dv. de... tipar:

*O literă vie
cu suflet mîhnit
se îndreaptă mereu
lăsînd în urmă
alte suflete mîhnite,
din cauza despărțirii
care poate fi definitivă...*

ION MARINESCU — Sat Chitid, jud. Hunedoara

Ciudat. În fișierul meu, alcătuit din cugetări celebre, se află și câteva dintre cele pe care mi le-ați trimis sub titlul de originale. Iată-le:

• *Tinerii spun ce fac, bătrînii ce au făcut și nebunii ce au de gînd să facă.*

• *Și prostul cînd tace poate fi luat drept înțelept.*

• *Cînd faci ceva pe întuneric fii sigur că va ieși la lumină.*

Dacă nu vă bazați prea mult pe memorie, evitați să mai cugetați. Întîlnirile cu spiritul marilor dispăruți, sînt neplăcute...

SANDU M. DIMA — Buzău

Sînt de acord cu dv.: între o poezie ermetică și una simplă, ultima intrunește aprecierile unanime ale cititorilor. Dar de la simplu la simplism nu e decît un pas pe care, din păcate, dv. l-ați făcut cu multă dezinvoltură. Versuri, cum sînt cele de mai jos, nu au maturitate:

*Pe de-alungul drumului
Ce minunate flori!
Ba, ciuboșica cucului
Ba, albastre cicori.*

ADRIAN IORDĂNESCU — Loco, PETRE BONDUR — Slătina

Ai scăpat. Desenele sînt sub orice... critică.

GH. MORARU — com. Viișoara, jud. Mureș

O primă observație: nu avem ce face cu un poem de... 20 de pagini. În al doilea rînd, nu avem ce face cu asemenea versuri:

*Adînc voi privi
Eternitatea
Draga mea bună
Dă-mi a ta mină
Și nu te jigni...*

Să știți că verbul «a jigni» nu este reflexiv. În loc să privești adînc eternitatea poate ar fi bine să privești (adică să citești) ceea ce se mai scrie prin cărți, prin manuale...

AL. MOROCANU — Vatra Dornei

Mă întrebați dacă meseria de umorist e rentabilă pentru a vă apuca imediat de treabă. Nu. Nu e rentabilă deloc deoarece trebuie să aveți haz tot timpul. În perioadele de eclipsă nu se acordă însă concedii medicale. Tot mai bună e meseria de instalator pe care o aveți...

EDMOND — Vaslui

Primul epitaf adresat «unui atacant», are o poantă care a mai fost folosită. Îl citez doar pe al doilea:

Unui înfumurat
*Acum, e fericit nespus
Că este tot cu nasu-n sus.*

DEOCAMDATĂ, NU!

Olimpiu Ghiulai, Laur Seretcu, A.J. Dinu, Gheorghe Petre, Grigore Toloacă, V. Cornel. Olimpiu Farcaș, Nicolae Gh. Rusu, Constantin Sterescu, Teodor Procsin, Paul Marinescu, Gyela Paloș, C.N. — oraș Deta, Corneliu Diaconu, Bogdan Chirișescu, Florin Mageriu, Doru Chilibon, Enache Dobre, Alexandrina Panait.

VICTOR RADU — Loco

Faptele sînt fapte. Fie că le surpindem în viața de toate zilele, fie că ne sînt comunicate de ziare, talentul și numai talentul le poate transforma în capodopere ale literaturii. De pildă, drama îndrăgostiților din Verona ar putea fi prezentată și astfel: «Marți seara, tinăra Julietta Capuletti, în urma unor certuri familiale, a simulat o sinucidere. Din nefericire tinăru Romeo Montagu (din cauza căruia s-a declanșat drama) fiind încredințat că e vorba de o sinucidere adevărată, s-a sinucis de-a binelea în fața falsului cadavru. Simulanta, dîndu-și seama de greșeala făcută, a repetat gestul tragic, în mod real, decedînd imediat. Înhumarea va avea loc joi, la orele 13, în cavoul familiei». Și totuși, ce capodoperă a scos Shakespeare din acest fapt divers!!! Deci nu mai dați vina pe subiecte, cînd vă incurcați în banalități...

MARIANA SAVA — Loco

Adresîndu-vă în versuri persoanei iubite, îi spuneți:

*Dragă, te iubesc
Dar nu îndrăznesc
Să-ți mărturisesc
Că eu te iubesc.*

Păreră mea e să îndrăzniți. Spuneți-i orice, dar verbal.

PUȘCAȘU CĂTĂLIN — Loco,
LUCICI IOAN — Caransebeș
Pentru vîrsta de 13 ani lucrările

sînt bune. Pentru vîrsta cititorilor noștri lucrările sînt însă lipsite de maturitate. Așteptăm să mai creșteți și la propriu și la figurat.

DAN STOICESCU — Loco

Doriți să cunoașteți defectele pe care le are caricatura dv? Din fericire are doar unul: lipsa de haz. Ilustrația ne-a indispus mai puțin.

CONSTANȚA CREȚU — Loco

De scroafe care se urcă în copac am mai auzit, dar că și vacile fac asemenea echilibristică nu știam. În orice caz, pentru lipsa totală de logică a anecdotei, o citez:

Două vaci stau pe craca unui stejar bătrîn:

— *Muu... zice una.*
— *Mi-ai luat vorba din gură — răspunse cealaltă.*

MANOLE OLTEANU — Craiova

Ne întrebați dacă am primit manuscrisul intitulat «Vorbe de duh». Da. Vorbele le-am primit. Duhul s-a pierdut, probabil, pe drum...

CONSTANTIN PRODAN — Roșiori de Vede

Pentru a deveni scriitor trebuie să mai crești și mai ales să termini școala deoarece în «Anecdote originale» (corect «Anecdote originale» observă multe greșeli de gramatică, de exprimare etc. Fără învă-

— Știu eu, poate de la ceaiul de mentă...ă?

A. Dragoș

„URZICA“

Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Secretariat 15.38.56;
Secția scrisori 14.60.34
Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Științei“ 44.601

— *Ce-arogață! Ce trufie!
Are tinăru berbec.*
— *Cică-i plin de bărbăție,
Însă capul lui e sec.*

...
Își sorbeau vorba neroadă
Doi scaieți înfiți în coadă.

A.P.

O.C.L. „SLĂNINA“

O idee extraordinară au avut unii măcelari de la unitățile de carne ale O.C.L. «Alimentara» Reșița.

Istorică, ideea lor are o «introducere», un «cuprins» și o «încheiere».

Introducere: Considerînd că slănina și carnea de porc nu pot face «casă bună», măcelarii Papp L., Deker I. și Ianoș S. au hotărît ca întreaga cantitate de carne pe care o recepționau, la prețul de 15,27 lei, să fie degresată. Mai exact, separat: carnea în stînga și slănina în dreapta.

Cuprinsul: De îndată ce ingenoșii măcelari obțineau slănina (sărătă) și carnea de porc fără slănină, treceau la valorificarea acestora. Carnea o vindeau cu 17 lei/kg, iar slănina cu 16,75 lei/kg. Și astfel, «alterînd» prețul inițial al cărnii, măcelarii se «îngărășau» de zor.

Încheiere: Revizorul-șef, Pavel Mindruț, delegat să afle cum și ce-i cu ideea măcelarilor, a constatat că aceștia și-au însușit suma de lei 1 900.

Dar a urmat un alt control care a constatat că cei 1 900 erau de fapt 41 000 lei și că de ideea celor trei măcelari avea «idee» și șeful serviciului comercial al O.C.L. «Alimentara».

Este probabil că respectivii care au avut altele idei o să rămînă o vreme pe gînduri.

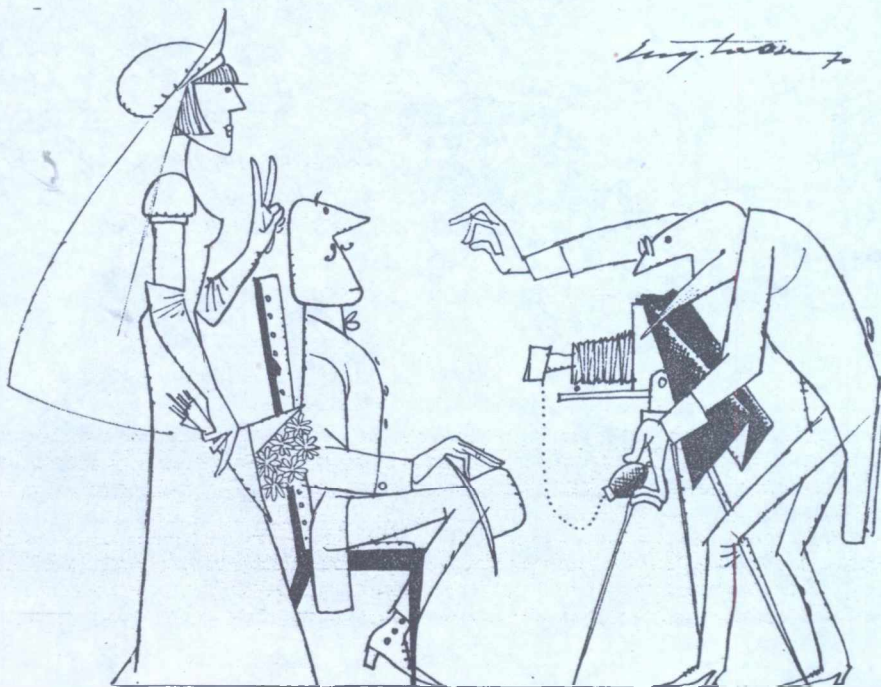
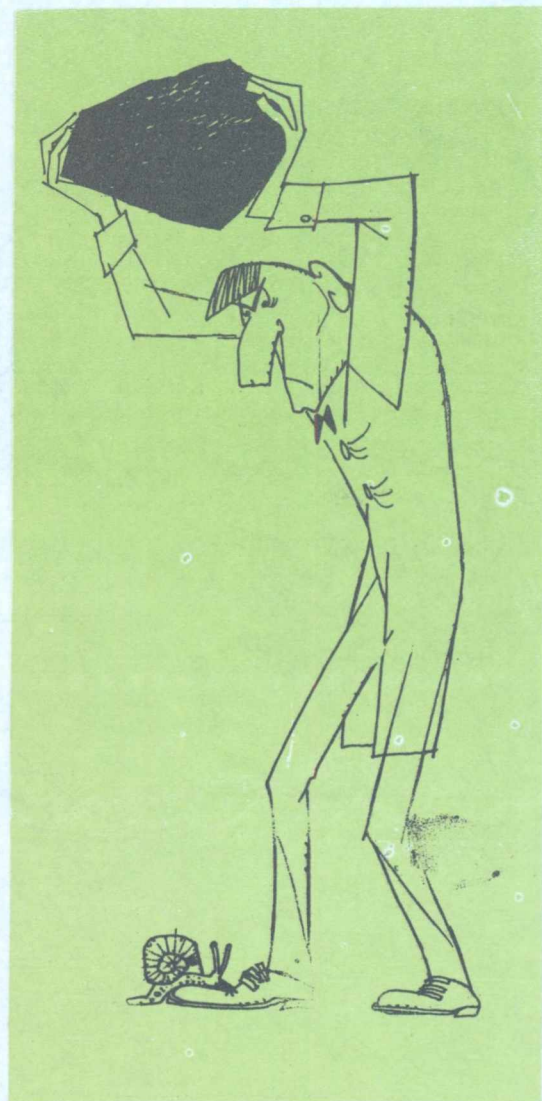
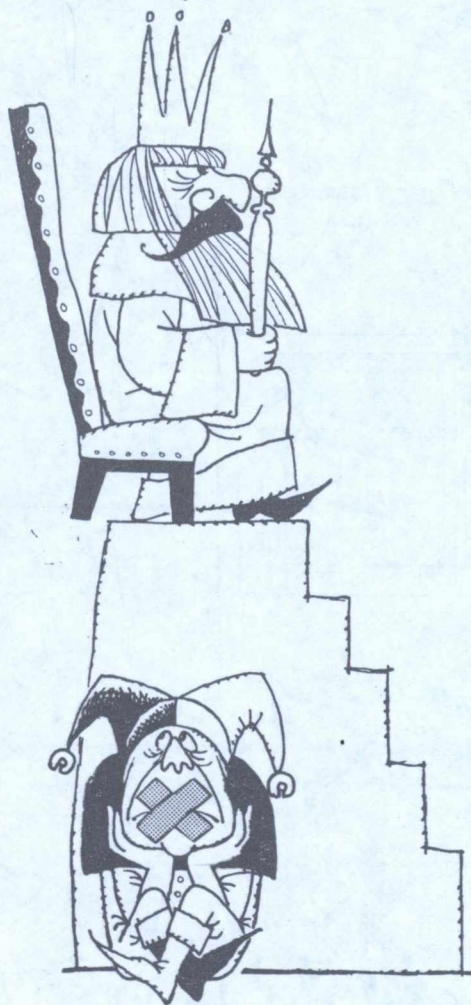
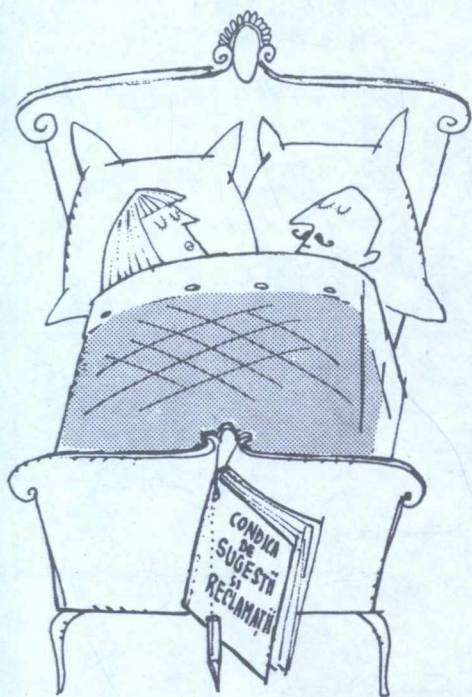
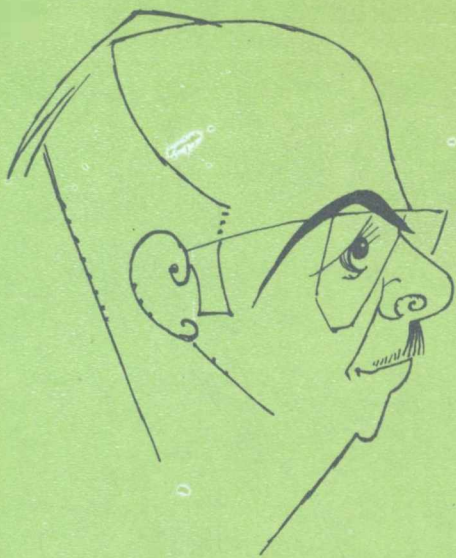
VĂ PREZENTĂM PE EUGEN TARU

- Născut...?
- Desigur! Nefiind superstițios, în 1913 și neavind prejudecăți, în Craiova.
- Studii?
- Arhitectura de la care am transpus în grafică rigoarea compoziției, a raporturilor. Îmi plac desenele «construite», desigur nu cu echerul și compasul. Redând partea strîmbă a lucrurilor nu înseamnă că și desenul trebuie să fie scîlîmbăiat.
- Acum vă împărțiți între ca-

- ricatură și ilustrația de carte...
- Încerc să le fac parte dreaptă: am ilustrat vreo 45 cărți și am publicat cîteva mii de caricaturi.
- Multe înainte!
- Nu depinde de mine...
- Hobby?
- Cutureier țara cu lanseta pe umăr. De multe ori în loc de pește mă întorc cu desene, din păcate caricaturi. Ce să fac dacă «terenul» e fertil?!
- Sînteti Laureat al Premiu-

lui de Stat și posesor de ordine și medalii. Dar străinătatea?

— Am fost medaliat la «Expoziția internațională a cărții» de la Leipzig în 1959. Ultimul an a fost mînos: mi s-au decernat trei premii internaționale. Unul la «Bienala umoriștilor» de la Tolentino — Italia, altul la Salonul deschis la Moscova sub titlul «Satira în lupta pentru pace», și încă unul la «Salonul umorului» de la Bordighera — Italia. Rog să-mi fie iertat cumulusul. N-am nici o vină.

URZICA

CANAL GRANDE II

GEOLOGII:
- Iată, am găsit aur la suprafață!

- Stiu de la fizică: aerul cald e sus!

- Nu mai plînge, că mă înecă emoția!

SALA AȘTEPTARE

- ?!
- Frunzăresc o carte!

- Plouă cu piatră!

- Acum trebuie să vineți și niste mășline!

- Ce cald se poartă cu noi!

DENTIST

CFR